

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce **P. G.**, proti žalovanému **policejnímu prezidentovi**, se sídlem Policejní prezidium ČR, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2011, čj. PPR-26554-5/ČJ-2010-99KP,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje dne 21. 6. 2010 pod čj. RŘMSK-MŘ-1792/2010 rozhodl tak, že žalobci od 1. 7. 2010 přísluší základní tarif ze 7. tarifní třídy a 9. tarifního stupně ve výši 31 010 Kč, ostatní složky služebního příjmu se nemění. Žalobce totiž bude od tohoto data vykonávat službu v jednosměnném režimu, a nesplňuje proto podmínky pro zvýšení základního tarifu o 10 % dle § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“).

Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2011, čj. PPR-26554-5/ČJ-2010-99KP, žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Konstatoval, že žalobce byl zkrácen na svých právech tím, že byl o předmětu řízení informován až doručením rozhodnutí, nebyl poučen o svých právech účastníka řízení a před vydáním rozhodnutí nemohl tato práva realizovat. Všechna práva však mohl uplatnit v rámci odvolacího řízení, čehož také využil. Žalovaný dále uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze zjistit charakter změny organizace výkonu služby; z podkladových materiálů nicméně vyplývá, že důvody pro změnu nastat mohly, a proto přistoupil k odstranění těchto vad. K zajištění akceschopnosti výkonu činnosti výjezdových skupin SKPV MŘP Ostrava vydal

ředitel MŘP Ostrava pokyn č. 21/2010 (dále jen „pokyn č. 21“), jímž bylo stanoveno, jakým způsobem bude zajištěna výjezdová činnost v pracovních dnech, ve dnech pracovního klidu a volna. V další části odůvodnění se žalovaný zabýval definicí směnného a nepřetržitého režimu služby. Uvedl, že na organizačním článku, v němž je žalobce zařazen, bylo přehodnoceno rozvržení doby služby a současně stanoven jednosměnný režim služby. Žalovaný proto shledal, že v daném případě nejde o výkon služby ve směnném ani nepřetržitém režimu, a žalobce tedy nesplňuje zákonnou podmínku pro přiznání 10% příplatku za směnnost.

V žalobě žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i postupu správních orgánů obou stupňů, který mu předcházel, a navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí společně s rozhodnutím správního orgánu I. stupně zrušil.

V první žalobní námitce žalobce uvedl, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo závažnými právními vadami, neboť prvním a jediným úkonem ve věci bylo doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci. Vzhledem ke skutečnosti, že se řízení z moci úřední zahajuje dnem, kdy služební funkcionář učiní vůči účastníku první úkon, je zřejmé, že rozhodnutí nebylo vydáno v průběhu řízení, nýbrž před tímto časovým okamžikem, což je v rozporu se zákonem. Touto nezákonností se žalovaný v rámci odvolacího řízení nezabýval. Uvedeným postupem byla žalobci upřena jeho práva účastníka řízení vymezená v ustanovení § 174 zákona o služebním poměru. Dle názoru žalobce nemohou být tyto vady napraveny postupem odvolacího orgánu.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný nezkoumal, zda zrušením směnného provozu a zajištěním výjezdové činnosti prostřednictvím systému nařízených pohotovostí a přesčasů nedochází k obcházení zákona. Pohotovost a práci přesčas lze nařídit pouze tehdy, vyžaduje-li to důležitý zájem služby, který však v projednávaném případě není dán. Běžný výkon služby lze zajistit vícesměnným režimem služeb, jenž existoval v rámci Městského ředitelství Ostrava od účinnosti služebního zákona až do července roku 2010. Zavedením jednosměnného režimu služeb si služební funkcionář nepočínal s péčí řádného hospodáře, neboť jednosměnný režim služeb je hospodárnější pouze v rámci těch policejních ředitelství, kde je nízký nápad trestné činnosti a kde je nařízená práce v rámci placených přesčasů minimální. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na prezentaci Ředitelství řízení lidských zdrojů Policejního prezidia ČR ze dne 16. 6. 2010, z něhož vyvozuje, že dvousměnný režim služby, který byl zrušen, byl pro rozpočet hospodárnější.

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, jelikož je v něm uvedeno, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádá zákonné náležitosti, je *de facto* nepřezkoumatelné a žalobce byl na svých právech zkrácen. Z rozhodnutí dále nelze zjistit charakter změny, který vedl k nepřiznání příplatku za směnnost. Přesto žalovaný v rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí nemůže být zrušeno, neboť z podkladových materiálů vyplývá, že mohly nastat důvody pro změnu organizace výkonu služby; tyto podkladové materiály však blíže nekonkretizuje.

Další žalobní námitka směřuje proti odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož nelze zjistit, co bylo návrhem poradní komise. Žalobce má za to, že stanovisko poradní komise není v tomto rozhodnutí uváděno účelově.

Dle žalobce žalovaný porušil ustanovení § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru – povinnost zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky. Kolegyně žalobce, která byla služebně zařazena totožně jako žalobce, ustanovena na totožné služební funkci, s totožnou náplní služebních činností a s totožným režimem služby, byla od 1. 7. 2010 stále zařazena v tzv. směnném režimu se základním platovým tarifem zvýšeným o 10 %, zatímco žalobci byl od tohoto data režim změněn na jednosměnný. Kolegyně žalobce sice čerpala dovolenou, ale

od 12. 7. 2010 již fakticky vykonávala totožnou služební činnost jako žalobce, avšak v jiném režimu služeb. Není proto pravdivé tvrzení žalovaného, že kolegyni žalobce mohlo být rozhodnutí ve věci změny režimu služeb doručeno až dne 19. 7. 2010.

V další žalobní námitce žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje ve svém důsledku jeho ústavně zaručené právo na spravedlivou odměnu za práci podle čl. 28 Listiny základních práv a svobod, neboť právo na spravedlivou odměnu lze definovat jako stejný služební příjem za stejnou službu nebo službu stejné hodnoty. Žalobci se však takové stejné odměny nedostává, neboť skutečným důvodem napadeného rozhodnutí byla pouze snaha snížit jeho příjem, jímž má být kompenzován schodek v hospodaření s rozpočtovými prostředky. Ne na všech krajských ředitelstvích policie přitom docházelo ke snižování služebních příjmů.

Napadené rozhodnutí je dle žalobce protiústavní vzhledem k analogickému výkladu nálezů Ústavního soudu týkajících se snižování platů soudců, a to s přihlédnutím k podobnosti postavení soudců a příslušníků bezpečnostních sborů – v rámci svého služebního postavení se neřídí pracovní právními předpisy, ale zvláštní úpravou, která jim ukládá řadu omezení. Z tohoto důvodu musí mít za svou službu garantováno odpovídající finanční ohodnocení, které jim musí poskytovat určitou jistotu a nemůže být svévolně snižováno. Je nepřipustné, aby docházelo ke snižování služebních příjmů v důsledku špatné ekonomické situace některých krajských ředitelství.

Soud dodává, že podanou žalobou se žalobce domáhal rovněž zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 9. 12. 2010, čj. PPR-21126-6/ČJ-2010-99KP, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl žalobci snížen zvláštní příplatek dle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru. Řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí však bylo po částečném zpětvzetí žaloby pro uspokojení žalobce zastaveno usnesením zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2011, čj. 5Ad 4/2011-72.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl soudu, aby žalobu zamítl. Upozornil na jednotnost správního řízení, tj. celé správní řízení od zahájení řízení až do rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek. Pokud správní orgán I. stupně správně aplikoval základní normy vztahující se k dané problematice a odkázal na příslušná ustanovení zákona, bylo jeho rozhodnutí obsahově dostatečně určité a přezkoumatelné. Dodal, že žalobce měl možnost realizovat svá procesní práva v odvolacím řízení. Odlišný postup u kolegyně žalobce byl vyvolán čerpáním dovolené a ke stejné změně jako u žalobce u ní došlo dne 19. 7. 2010; takový postup za odlišného skutkového stavu nelze považovat za nerovné zacházení. V neuvedení návrhu poradní komise nelze spatřovat účelovost, neboť služební funkcionář není jejím návrhem vázán a navíc je návrh senátu poradní komise součástí spisového materiálu. K námitce spočívající v porušení práva na spravedlivou odměnu žalovaný uvedl, že služební funkcionář vycházel z účinné právní úpravy, byl zjištěn stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Dle žalovaného je služební funkcionář oprávněn v zákonem předvídaných situacích rozhodovat i o skutečnostech, které ve svém důsledku povedou ke snížení služebního příjmu. Je v pravomoci ředitele krajského ředitelství policie rozhodnout, jakým způsobem zajistí efektivní využití sil a prostředků ke splnění úkolů vyplývajících z právních předpisů. V případě žalobce bylo přehodnoceno rozvržení doby služby a byl stanoven jednosměnný režim. Ke zvýšení základního tarifu o 10 % je rozhodující charakter skutečně vykonávané činnosti. Žalobce ani netvrdí, že by vykonával službu v nepřetržitém nebo směnném provozu, žalobní důvody směřují pouze ke zpochybnění hospodárnosti směnného režimu. Není v působnosti žalobce posuzovat, zda zavedení jednosměnného režimu služeb je provedeno s péčí řádného hospodáře.

V replice žalobce uvedl obdobné námitky jako v žalobě. Zdůraznil, že žalovaný neodůvodnil, proč jeho kolegyni, která vykonávala totožnou služební činnost, v totožném režimu služby, na totožném pracovišti, za období od 12. 7. 2010 do 18. 7. 2010 stále náležel zvýšený tarif za směnný režim služby. Dále poukázal na skutečnost, že jeho režim služby jednosměnný není. Nařizováním pohotovosti a přesčasů docházelo k obcházení zákona, jelikož tak byl dvousměnný režim služby nadále fakticky vykonáván. V současnosti je neustálý výkon služby od 7:00 do 21:00 zajišťován střídavě všemi příslušníky; nelze tedy konstatovat, že se jedná o jednosměnný režim. Žalobce dále odkázal na výrok předsedy Nejvyššího správního soudu ke snižování platu soudců, který dle něj lze vztáhnout také na platy policistů.

Ze správního spisu soud zjistil, že pokynem č. 21 byl změněn pokyn č. 22/2009 o zajištění výjezdové činnosti územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Městského ředitelství policie Ostrava tak, že tato činnost bude zajišťována v jednosměnném režimu s dalšími opatřeními. Součástí správního spisu je také rozpis služeb žalobce na červenec a srpen roku 2010, z něhož je patrná pravidelná doba služby žalobce, jeho služební pohotovost a přesčasy.

Žaloba není důvodná.

Jádrem sporu je posouzení, jaký režim služby žalobce vykonává a případně zda mu náleží 10% zvýšení základního tarifu v souladu s § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.

Zákon o služebním poměru rozlišuje tři způsoby rozvržení doby služby (§ 53 odst. 2, 3 a 4 zákona o služebním poměru):

- rovnoměrné rozvržení doby služby,
- nerovnoměrné rozvržení doby služby a
- dvousměnný, třisměnný nebo nepřetržitý režim služby.

Podle § 53 odst. 4 služebního zákona se za dvousměnný nebo třisměnný režim služby považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnech v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Podle § 114 odst. 2 služebního zákona se základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby.

Uvedené režimy zákon důsledně odděluje a nepřipouští jejich překrývání či kombinování. Doba služby proto může být příslušníkovi rozvržena pouze dle jednoho z těchto režimů.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že policisté zařazení na oddělení žalobce se podílejí na zajištění výkonu služby výjezdové skupiny. Zařazení policistů ve výjezdové skupině je určeno rozpisem policistů oddělení obecné kriminality a oddělení hospodářské kriminality. Na výkonu služeb ve výjezdové skupině se střídají všichni příslušníci uvedených oddělení, a to několika službami konanými v různých dnech v týdnu, včetně sobot a nedělí, a zajišťují tak nepřetržitý provoz.

Při posuzování, zda žalobce vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby, a zda mu proto náleží 10% navýšení základního tarifu, je třeba vycházet z charakteru režimu jeho služby.

Soud posuzoval poměr doby služby, kterou žalobce vykonává v rámci své běžné pracovní doby, tj. od 7:00 do 15:00, která v průměru činí 150 hodin měsíčně, a doby služby vykonávané mimo ni. Z rozpisu služeb žalobce za měsíce červenec a srpen 2010 soud zjistil, že pravidelná doba služby žalobce byla od pondělí do pátku vždy od 7:00 do 15:00. V červenci 2010 měl žalobce dvakrát služební pohotovost (v pátek 2. 7. 2010 od 15:00

do 22:00, v sobotu 3. 7. 2010 od 7:00 do neděle 4. 7. 2010 do 7:00). V srpnu 2010 žalobci nebyla nařízena žádná služební pohotovost; žalobce čerpal dovolenou a nastoupil ozdravný pobyt. Ve dnech služební pohotovosti byl žalobce k dispozici pro plnění úkolů výjezdové skupiny, a podílel se tak na činnosti výjezdové skupiny, nikoli však v rámci nepřetržitého provozu. Službu v rámci výjezdové skupiny měl žalobce podle rozvrhu služeb absolvovat jen výjimečně – v průměru jednou měsíčně – v rozsahu cca 15 hodin, což představuje pouze 10 % základního fondu pracovní doby žalobce. Zařazování žalobce do činnosti výjezdové skupiny lze tedy kvalifikovat jako plánované nerovnoměrné rozvržení služby podřazené potřebám bezpečnostního sboru.

Podle judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 Ads 59/2012-53) platí, že „*pokud se příslušník bezpečnostního sboru podílí mimo jiné i na výkonu činnosti, která musí být zajišťována nepřetržitě (zde výjezdové skupiny), neznamená to bez dalšího, že jeho režim služby lze kvalifikovat jako nepřetržitý (...). Pro nepřetržitý režim služby je charakteristické střídání příslušníků v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, které je natolik intenzivní, že způsobuje zásah do jejich biorytmu a sociálního a rodinného života*“. Služba žalobce v daném případě není takového charakteru, aby dlouhodobě působila na jeho biorytmus a rodinný a sociální život, nejedná se proto o službu konanou ve směnách.

Námítka žalobce o procesních vadách napadeného rozhodnutí a upření práv účastníka řízení není důvodná. Soud nemá pochyby o tom, že žalobce nemohl v řízení před správním orgánem I. stupně realizovat svá práva – právo na seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, právo navrhnout důkazy a další práva dle § 174 zákona o služebním poměru. Nelze však opomenout, že služební funkcionář v rozhodnutí výslovně označil skutečnosti, z nichž při svém rozhodování vycházel, a uvedl adekvátní právní úpravu, kterou se při vydání rozhodnutí řídil; rozhodnutí je proto i přes výše uvedené vady srozumitelné, tzn. vyplývá z něj, jak a na základě jaké úvahy služební funkcionář rozhodl. Pochybení správního orgánu, spočívající v doručení rozhodnutí jako prvním úkonu a s tím souvisejícím upřením práv žalobce, byla posléze zhojena postupem žalovaného v průběhu odvolacího řízení, v němž žalovaný žalobce prostřednictvím vyrozumění o složení senátu poradní komise ze dne 6. 12. 2010 poučil o jeho právech a umožnil mu jejich řádné uplatnění. Vzhledem k těmto skutečnostem soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť vady řízení před správním orgánem I. stupně nemusí vždy představovat důvod pro zrušení rozhodnutí. Ke zrušení rozhodnutí soud nepřistoupí, byly-li vady odstraněny v rámci odvolacího řízení, což v nyní projednávaném případě nastalo.

Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval možným obcházením zákona z důvodu zrušení směnného provozu a zavedení výjezdové činnosti prostřednictvím nařízených pohotovostí a přesčasů. Žalovaný se s námitkou vypořádal v obecné rovině tak, že shledal naplnění důležitého zájmu služby, který je nezbytným předpokladem pro nařízení služební pohotovosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný za důležitý zájem služby považuje takové skutečnosti, které mohou podpořit či zajistit kvalitní a řádné plnění úkolů vyplývajících z právních předpisů; řadí sem tedy i nezbytnost zajištění výjezdové činnosti v rámci služby, v níž je žalobce zařazen.

Pokud jde o námitku, že si služební funkcionář zavedením jednosměnného režimu služeb nepočínal s péčí řádného hospodáře, soud upozorňuje, že úvaha, jakým způsobem bude výkon služby zajištěn, spadá do pravomoci služebního funkcionáře, kterému je takové oprávnění uděleno ze zákona. Služební funkcionář proto může rozhodnout, že pro výkon řádné služby postačí jednosměnný režim se zajištěním jinými prostředky v době mimo tento režim.

Soud neshledal důvodnou námitku o vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí. V daném případě žalovaný uznal, že žalobce byl v řízení před správním orgánem I. stupně zkrácen na svých právech; současně však konstatoval, že žalobce tato práva uplatnil v průběhu odvolacího řízení, čímž byla uvedená vada zhojena. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že charakter změny organizace výkonu služby z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze zjistit, nicméně z podkladových materiálů vyplývá, že důvody pro změnu mohly nastat. Úkolem žalovaného jako odvolacího orgánu tak bylo, aby tuto vadu odstranil, což učinil poukazem na pokyn č. 21, z něhož vyplývá požadavek na zajištění výjezdové činnosti v jednosměnném režimu služby. Pokud odvolací orgán připustí, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo zatíženo vadami, ale toto rozhodnutí nezruší, nýbrž učiněná pochybení napraví, nečiní to jeho rozhodnutí vnitřně rozporným.

K námitce, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, co bylo návrhem poradní komise, soud uvádí, že stanovisko poradní komise není obligatorní součástí rozhodnutí, zákon tedy neukládá správnímu orgánu povinnost tuto skutečnost v odůvodnění svého rozhodnutí uvádět. Závěr senátu poradní komise má doporučující charakter, a žalovaný jím tak není vázán. Dále je zapotřebí zdůraznit, že stanovisko senátu poradní komise tvoří součást správního spisu a je z něj jednoznačně seznatelné, že poradní komise doporučila žalovanému odvolání žalobce zamítnout a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdit.

Námitka o porušení povinnosti zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky není důvodná; žalovaný neporušil ustanovení § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru. Žalovaný se s touto námitkou řádně vypořádal, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že u kolegyně žalobce došlo ke stejné změně základního tarifu jako u žalobce, pouze v termínu pozdějším (ke dni 19. 7. 2010), a to z důvodu čerpání dovolené a nemožnosti doručení rozhodnutí. Časovou prodlevu trvající pět pracovních dnů, tj. od žalobcem tvrzeného ukončení dovolené jeho kolegyně do dne doručení rozhodnutí, soud považuje za přiměřenou vzhledem k nutnosti vyhotovení rozhodnutí a jeho následného doručení. V takovém postupu nelze spatřovat porušení rovného zacházení.

Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že napadené rozhodnutí porušuje jeho ústavně zaručené právo na spravedlivou odměnu za práci podle čl. 28 Listiny základních práv a svobod, neboť jde o velmi obecně vyjádřené tvrzení. Veškeré žalobní námitky je nutné vymezit srozumitelným způsobem a dostatečně je konkretizovat; úkolem soudu totiž není obecně uplatněné žalobní body za žalobce domýšlet a odhadovat, v čem by mohlo porušení ustanovení o spravedlivé odměně spočívat. Soud dodává, že srovnání s jinými krajskými ředitelstvími policie není pro posouzení důvodnosti žaloby rozhodné a právně významné. Názor žalobce na způsob hospodaření s rozpočtovými prostředky v rámci krajského ředitelství policie nemůže být důvodem pro závěr, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť žalobce nijak blíže nespecifikuje, v jakém ohledu by měl být na svém právu na spravedlivou odměnu zkrácen.

K námitce o protiústavnosti napadeného rozhodnutí a analogii služebního příjmu příslušníků bezpečnostních sborů s platem soudců soud uvádí následující. Žalobci byl ode dne 1. 7. 2010 odejmut 10% příplatek za směnnost, poněvadž žalobce začal vykonávat službu v jednosměnném režimu. Provedenou úpravou organizace výkonu služby tak žalobce přestal splňovat podmínky pro přiznání zvýšení základního tarifu dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Správní orgán I. stupně i žalovaný proto postupovali v souladu se zákonem, když žalobci 10% příplatek odňali. Nelze proto hovořit o žádné libovůli a svévolném snižování služebního příjmu ze strany správních orgánů, jak tvrdí žalobce. Soud dodává, že služební funkcionář je v zákonem předvídaných situacích oprávněn rozhodovat i tak, že to v důsledku povede ke snížení služebního příjmu příslušníků bezpečnostních sborů.

Soud nevyhověl návrhům žalobce na provedení důkazu prezentací PP Policie ČR „Rozpočtová situace KŘP“, přehledem odměn ředitele Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje i jeho náměstků, včetně rozhodnutí o jejich udělení, rozhovorem s ministrem vnitra uveřejněným v deníku MF DNES dne 6. 12. 2010, vyjádřením ministra vnitra ke snížení platů krajskými manažery ze dne 14. 2. 2011 a písemným sdělením plk. Mgr. Bc. T. T., jelikož je shledal nadbytečnými. Spisový materiál představuje dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí a navrhované důkazní prostředky nejsou pro náležité zjištění skutkového stavu nutné.

S ohledem na vše shora uvedené soud konstatuje, že žalobce vykonává službu v jednosměnném režimu, nepřísluší mu proto 10% navýšení základního tarifu dle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.

Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl; jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb., dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková